

Kijk niet om

Elin Hilderbrand bij Boekerij

Een prachtige dag
Eilandliefde
Die onvergetelijke zomer
Op blote voeten
Een warm weerzien
Een paradijs aan zee
Een weekend aan zee
Zomerzusjes
Een onvergetelijke dag

www.boekerij.nl

ELIN
HILDERBRAND

Rijk niet om

Een hechte groep vrienden wordt
door een tragedie erg op de proef gesteld.

Kunnen ze elkaar nog wel vertrouwen?

ISBN 978-90-225-9139-0
ISBN 978-94-023-1540-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Castaways*
Vertaling: Yvonne de Swart
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2009 Elin Hilderbrand
© 2020 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn tweelingbroer, Eric Hilderbrand,
mijn oudste en trouwste vriend*

De Chief

Omdat het ongeluk op het water had plaatsgevonden en niet op het land dat tot zijn werkgebied behoorde, was het ongebruikelijk dat de Chief het als eerste te horen kreeg. Maar dat was het voordeel van een officiële functie: hij was het centrale informatiepunt. Alles liep via hem.

Dickson, zijn rechterhand, kwam het kantoor binnen zonder de pepermuntgeur van zelfvertrouwen die gewoonlijk om hem heen hing. Was hij ziek? Hij zag lijkleek, hoewel het de eerste dag van de zomer was. Vlak voordat Dickson binnenkwam, had de Chief nog met afgunst aan Greg gedacht. Er stond een krachtige wind: beter zeilweer kon je niet treffen. Greg was van plan helemaal naar de Vineyard te varen, en met de wind vol in de zeilen zou hij er over vijf minuten zijn. Tess zou het vreselijk vinden, ze zou zich aan de mast vastklampen of beneden in de kajuit zitten, met een gezicht zo groen als een kop erwtensoepe.

‘Wat is er?’ vroeg de Chief. Dickson, die de breedste schouders had die de Chief ooit bij een menselijk wezen had gezien, stond voorovergebogen. Hij zag eruit alsof hij elk moment het bureau van de Chief zou kunnen onderkotsen. Hij had die ochtend zijn haar laten knippen, zijn zomerlook, waardoor zijn hoofd er vierkant en vreemd uitzag, zijn schedel kwetsbaar.

‘De kustwacht belde net,’ zei Dickson. ‘Er is een ongeluk gebeurd op het water.’

‘Hmm,’ zei de Chief. Het was voor hem dagelijkse kost: ongelukken, misdaad, mensen die er op grote en kleine schaal

een zootje van maakten. Meestal ging het om kleine zaken, was zijn conclusie na zeventien jaar politiewerk.

‘Chief?’ zei Dickson. ‘De MacAvoy’s zijn dood.’

De Chief zou van zichzelf gezegd hebben dat hij onmogelijk van zijn stuk te brengen was. Zelfs op een eiland zo bevoorrecht en idyllisch als Nantucket had hij alles al een keer gezien: een jongen van acht die zich met het jachtgeweer van zijn vader in het gezicht had geschoten, een vrouw die eenenvijftig keer met een mes gestoken was door een jaloerse ex-vriend, mensen met een overdosis heroïne, een Bulgaars prostitutienetwerk, cocaïne, xtc, illegale stokerijen, schoolkinderen die diamanten ringen uit strandhuisjes stalen, straatbendes en hele reeksen huiselijke ruzies, de man die een stoel op het hoofd van zijn vrouw stuksloeg meegerekend. En inderdaad, de Chief had gelijk, hij was niet van zijn stuk te brengen, want toen Dickson zei: *De MacAvoy’s zijn dood* – de MacAvoy’s waren Tess, Andrea’s nicht, en Greg, die voor de Chief als een broer was en de beste vriend die hij ooit had gehad – kuchte hij even in zijn hand. Dat was alles, één schra-perig hoestje.

‘Wat?’ zei de Chief. Zijn stem was niet meer dan een fluis-tering. *Wat? Wat vertel je me nou?* Zijn handen waren koud en verstijfd, en hij staaarde naar zijn telefoon. Er was op dit moment nog geen reden tot paniek, misschien was er een vergissing in het spel. Er werden zo vaak vergissingen gemaakt, berichten die elkaar kruisten, mensen die voorbarige conclusies trokken, het was meestal minder erg dan het aanvanke-lijk leek. Hij kon Andrea niet bellen voordat hij de kustwacht had gesproken en precies wist wat er was gebeurd. Het was halfvijf. Andrea zou... ja, waar zou ze zijn? Waarschijnlijk nog op het strand, dacht hij. De kinderen hadden eindelijk al-lebei een vakantiebaantje, en in het weekend van Memorial Day was Andrea begonnen aan wat ze zelf ‘mijn zomer’ noem-de. En ze had woord gehouden: elke ochtend liep ze hard en

de middagen bracht ze aan de zuidkust door, waar ze haar baantjes trok als een kandidate voor het olympisch team. Haar conditie ging vooruit, ze werd bruin en ze trainde haar geest met het lezen van diepzinnige romans. 's Nachts in bed probeerde ze met de Chief over die boeken te praten, maar het leven van de Chief was op zich al een roman en in zijn hoofd had hij geen ruimte meer voor nog meer personages. De dag ervoor had hij Andrea nog met Tess over haar boek horen praten aan de telefoon. Hij had woorden als 'ambivalentie' en 'ontgoocheling' opgevangen, woorden waar hij niets van moest hebben.

De Chief was niet in staat de bijna brakende Dickson aan te kijken. Hij was niet in staat zijn vrouw te bellen en de bom te laten vallen die het landschap van haar leven zou vernietigen. Haar nicht, haar hartsvriendin, iemand van wie Andrea zo mogelijk nog meer hield dan van hem, Tess MacAvoy, was dood.

Misschien.

'Ik weet niet wat er gebeurd is,' zei Dickson. De Chief was niet in staat naar hem of naar zijn pijnlijk korte haar te kijken. 'Ze belden net om te zeggen dat er een ongeluk is gebeurd. En dat de MacAvoy's dood zijn.'

Addison

Addison Wheeler dronk met klanten cocktails in de Galley. Ze hadden iets te vieren, en Addison had een fles Cristal besteld. Er was zojuist voor 9,2 miljoen een koopcontract getekend van een huis met uitzicht op zee aan Polpis Harbor. Maar terwijl Addison van zijn champagne nipte en in gedachten zijn kolossale provisie aan het uitgeven was, scanden zijn

ogen de witgekuifde golven van de Nantucket Sound. Het restaurant was met plastic platen afgeschermd om de eters te beschutten tegen de noordenwind. Er waren boten op het water, veel boten, ondanks de metershoge golven. Waren Greg en Tess erbij? Als ze om een uur of een, twee bij de Vineyard waren aangekomen, konden ze nu op de terugweg zijn. Tenzij ze natuurlijk besloten hadden daar te overnachten. Addison had verwacht dat hij dit soort jaloezie, dit soort obsessieve gedachten te boven was, maar hij voelde beide; jaloezie en een paniekerige obsessie. Als Tess en Greg op de Vineyard bleven, in een kamer van de Charlotte Inn, zouden ze dan met elkaar naar bed gaan? Addison nam een slokje van zijn champagne. Natuurlijk. Vandaag waren ze twaalf jaar getrouwd.

Hij had Tess die ochtend voor ze vertrok wel vijf keer gebeld, maar ze had niet opgenomen.

Alles wees erop dat het een bijzondere dag voor hen was. Ze hadden champagne meegenomen en een picknick die Andrea bij wijze van cadeau voor hen had klaargemaakt. Greg had zijn gitaar bij zich. Hij was die ochtend op weg naar de haven bij Addison binnengewipt.

‘Neem je je gitaar mee?’ had Addison gevraagd.

‘Ik kan beter zingen dan zeilen,’ antwoordde Greg. Hij schudde een pluk haar uit zijn gezicht, een gebaar dat Addison rillingen bezorgde. ‘Ik heb een liedje voor haar geschreven.’

Een liedje voor haar geschreven. Hij ging de troubadour uithangen, proberen Tess terug te winnen. Na alles wat er afgelopen herfst gebeurd was, moest Greg zorgen dat Tess hem weer ging vertrouwen.

‘Succes ermee,’ zei Addison.

De laatste keer dat Addison Tess gebeld had, had hij een boodschap achtergelaten. *Ga je het hem vertellen? Ga je hem vertellen dat je van me houdt?* Zijn vraag werd met een beladen stilte beantwoord.

De ober trok zijn aandacht. Addison keek naast zich. Zijn

klanten zaten wat ongemakkelijk te praten over de kwaliteit van de champagne, het weer en de indrukwekkende wind. De wind die Greg en Tess zou voortjagen naar de Vineyard, maar die ze op de terugtocht pal tegen hadden. Zouden ze het risseren? Als ze in de Charlotte Inn bleven slapen, zou Addison gek worden. Het was daar zo romantisch, het houten hemelbed, de witte vleugel, de handdoekverwarmer, de zilveren emmers met bloeiende rozen. Twintig jaar geleden was Addison met zijn eerste vrouw in de Charlotte Inn geweest, en hij herinnerde zich dat het hotel de magische kracht had hun relatie te verbeteren, althans die nachten dat ze er waren en de dagen erna. Addison wilde niet dat Greg en Tess daar verbleven, stel dat ze dezelfde balsem ervoeren? Hij stak zijn hand in zijn zak om het hart dat Tess hem voor zijn verjaardag gegeven had aan te raken. Ze had het met een kinderschaartje uit rood vilt geknipt. Addison koesterde het als een talisman, hoewel hij veel te oud en te verstandig was om in dat soort dingen te geloven. Hij raakte het hart aan – inmiddels versleten, pluizig en op het punt van scheuren – en vroeg zich af of Tess aan hem dacht. Zou ze de moed hebben het aan Greg te vertellen? Addison hoopte het, maar wist dat ze het niet zou doen. Nog in geen miljoen jaar.

De vrouw van het klantenechtpaar vroeg Addison iets, maar hij hoorde het niet. Hij was er met zijn gedachten niet bij, maar moest bij de les blijven, het ging tenslotte om 9,2 miljoen dollar, zijn kantoor verdiende aan beide partijen. Het was tot nu toe de grootste deal van het jaar. Maar voor in het restaurant was iets aan de hand. Gebaarde de ober naar hem? Probeerde hij Addisons aandacht te trekken?

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Addison. Hij stond op en forceerde een glimlach. ‘Ik ben zo terug.’

Phoebe stond op de parkeerplaats. Zag hij het goed? Het was haar auto, de rode Triumph Spitfire, en er stond een vrouw met Phoebes figuur en lichtblond haar – maar haar ge-

zicht was rood en verkreukeld als een weggegooide zakdoek, op haar wangen zaten strepen make-up, ze hilde, hortend en stotend, *hysterisch*. Ze liet zich helemaal gaan, en plein public! Dit was zijn vrouw niet. Zijn vrouw, Phoebe Wheeler, was nauwelijks tot een lach of een traan te bewegen. Addison pakte haar bij haar schouders. Was zij het echt? Ja, die ogen, blauw vuur. Phoebe was een kouwe kikker, een vrouw van ijs, staal, krijt, plastic, steen, rubber, klei, stro, maar ze had vurige ogen, en dat was een van de redenen waarom Addison het nog niet had opgegeven. Hij wist zeker dat ze op een dag bij hem terug zou komen.

‘Phoebe?’ zei hij.

Ze duwde hem van zich af. Ze maakte geluiden als van een dier; haar mooie haar hing in haar gezicht. Ze probeerde te praten, maar kon geen woord uitbrengen. Hoewel, er was één woord dat ze steeds herhaalde, sissend: ‘Tess’.

‘Tess?’ zei Addison. Wist Phoebe het? Had ze het ontdekt? Dat was onmogelijk, want niemand wist ervan en er was geen spoorje bewijs dat hem kon verraden. Misschien de rekening van zijn mobiele telefoon, als Phoebe die uitgeplozen had en had ontdekt dat hij met Tess gebeld had toen hij twee weken geleden bij zijn dochter in Californië op bezoek was. Ja, dat moest het zijn. Addisons hart knetterde en siste als een ei op de hete kookplaat van de parkeerplaats. Die telefoontjes kon hij makkelijk goedpraten, hij en Tess waren tenslotte vrienden. Daar was wel een plausibele reden voor te bedenken.

‘Schat, beheers je,’ zei Addison. Hij kon niet geloven dat zijn huwelijk hier zou exploderen op een moment dat hij totaal onvoorbereid was, maar iets in hem raakte gealarmeerd door Phoebes verschijning. Ze was hysterisch. Hij kon het niet geloven. Hij had verwacht dat als ze het zou ontdekken, ze hem verachtelijk snuivend de rug zou toekeren.

Net op dat moment begonnen haar medicijnen te werken. Ze beteugelde de paarden die er met haar vandoor waren ge-

gaan. Ze stopte met huilen, ze snotterde. Eén keer eerder had Addison haar zo gezien: op 11 september. Haar tweelingbroer, Reed, werkte op de honderd en eerste verdieping van de tweede toren. Hij was naar beneden gesprongen.

‘Tess,’ zei Phoebe. ‘En Greg. Tess en Greg zijn dood.’

Jeffrey

De derde week van juni had een geur, die van aardbeien. Normaal gesproken duurde het aardbeienzeizoen maar zo'n vijf minuten, maar dit jaar was het voorjaar warm geweest en was er precies genoeg regen gevallen, en voilà, massa's aardbeien! Jeffrey hees de aardbeinvlag aan het begin van de week, en de mensen kwamen in drommen om ze te plukken, voor zeven dollar een hele bak vol. Deze aardbeien waren rood en sappig, zoiets zoets had je nog nooit geproefd, hemelse snoepjes, zo van het land. De kleur van de lucht boven Seascape Farm was bijna rood. Ze woonden in een wolk van aardbeien.

Toen Jeffrey aan het einde van de dag de tractor terug naar de schuur reed, nadat hij zijn gewassen – de mais, de kruiden, bloemen, bieten, komkommers en pompoenen – bemest had, zag hij de zilverkleurige Rubicon van zijn vrouw op de parkeerplaats staan. Delilah was er met de kinderen om aardbeien te plukken.

Hij had die ochtend woorden met haar gehad. Ze was de avond ervoor tot laat in de Begonia blijven hangen en had nog 'iets gedronken' met Thom en Faith, de eigenaren, en met Greg, die gitaar gespeeld had. Met deze drie 'iets drinken' werd bijna altijd een drama. Thom en Faith waren ervaren

wodkadrinkers en Greg was een gekwalificeerde zuipschuit, die voor iedereen tequila en Jim Beam bestelde, vooral als Thom en Faith opdraaiden voor de rekening. Dan haalde hij, als om het verraderlijke van de drank te verzachten, zijn gitaar tevoorschijn en speelde ‘Sunshine, go away today’ en ‘Carolina on my mind’, en iedereen zong lallend mee. Delilah kon nooit geloven hoe snel het drie uur ’s ochtends was.

Ook die ochtend was Delilah pas thuisgekomen toen de zon opkwam, de tijd waarop Jeffrey altijd opstond. Tegen zessen wilde hij het land besproeid hebben, en om zeven uur ging de winkel open.

Ze zagen elkaar in de badkamer. Ze zat op haar knieën en braakte in de wc.

‘Goedemorgen,’ fluisterde hij. Hij probeerde luchtig en vriendelijk te klinken, want Delilah klaagde herhaaldelijk dat hij zo streng en veroordelend was, dat er niets met hem te beleven viel en dat hij zich meer als haar vader dan als haar man gedroeg.

En van mijn vader ben ik weggelopen, had ze gezegd.

Het was waar dat Jeffrey dat nachtbraken niet goedkeurde, hij zag het kroegleven überhaupt niet zitten – er werden drugs gebruikt en er werd gedronken – en ook al had Delilah hem beloofd zich daar verre van te houden en alleen na haar dienst, om uit te blazen, een wijntje te drinken, hij geloofde haar niet. Twee, drie avonden per week kwam ze absurd laat thuis, stinkend naar wiet, en het eindigde altijd hetzelfde: boven de toiletpot, brakend.

Wat moeten de kinderen wel niet denken? was Jeffrey’s vaste vraag.

Ik maak ontbijt voor ze klaar, beet Delilah hem dan toe. Ik zorg dat ze schone kleren aanhebben als ze naar school gaan en dat ze op tijd komen. Ik maak gezonde lunchpakketten voor ze klaar. Ik doe meer voor ze dan jij.

Ze had gelijk: hoe laat ze ook thuiskwam, hoeveel ze na

haar werk ook dronk, ze stond altijd gelijk met de kinderen op, bakte pannenkoeken, schonk sinaasappelsap in, controleerde hun huiswerk. Op haar zorg voor de kinderen kon hij niets aanmerken.

Je wilt dat ik me als een boerin gedraag, zei Delilah. Dat ik vlechten heb en met een schort voor loop.

Hun ruzies verliepen altijd hetzelfde, het was alsof ze de band terugspoelden en weer op start drukten.

Wees blij dat ik onafhankelijk ben, dat ik mijn eigen leven heb, dat ik een baan, vrienden en een inkomen heb. De kinderen begrijpen en respecteren dat.

Het was niet zo dat Jeffrey zijn vrouw een eigen leven misgunde – hij wilde alleen maar dat het beter bij zijn leven als boer paste. Hij was er om vijf uur uit en lag er het liefst om negen uur in, en vaak viel hij in slaap terwijl hij de kinderen voorlas. Hij verlangde ernaar om voor de open haard te zitten, gewoon met z'n viertjes, hij verlangde naar een stuk gebraden vlees met aardappelen en worteltjes uit de oven. Maar Delilah had mensen nodig. Altijd nodigde ze de hele club uit – Greg en Tess en hun tweeling, de Chief en Andrea, Addison en Phoebe – ze mixte martini's, smeerde sandwiches en trok zakken chips open, zette de tv aan als de Patriots speelden, ze haalde het mens-erger-je-niet-spel tevoorschijn of zeurde net zo lang aan Gregs hoofd tot hij alle Cat Stevens-songs speelde die hij kende. Bij Delilah was er geen tijd om bij te komen. Het was altijd feest, en het was uitputtend.

Die ochtend was ze heel slecht gehumeurd, ondanks zijn vriendelijke, niet veroordelende 'goedemorgen'. Ze kokhalsde en huilde. Hij wist niet of hij moest vragen wat er aan de hand was. Soms, als hij het vroeg, zei ze dat hij zich met z'n eigen zaken moest bemoeien, maar als hij het niet vroeg, wiep ze hem voor de voeten dat hij zich niet om haar bekommerde. Als hij eerlijk was, moest hij toegeven dat het hem niet altijd interesseerde wat haar dwarszat. Het ene drama volgde op

het andere, en Jeffrey kon het allemaal met geen mogelijkheid bijhouden. Daarvoor had ze Phoebe. Phoebe kon urenlang naar haar luisteren.

Terwijl Jeffrey zijn overhemd dichtknoopte, kwam Delilah naar hem toe, snikkend.

‘Het is vandaag de trouwdag van Greg en Tess,’ zei ze.

‘O ja?’ zei hij. Toen wist hij het weer. Het was aardbeientijd toen ze trouwden. Hij was alleen naar die bruiloft gegaan. Andrea was bruidsmisje geweest, ze had er waanzinnig mooi uitgezien. In de jaren nadat ze uit elkaar waren gegaan had hij vaak last van spijtgevoelens gehad, maar op de dag dat Greg en Tess trouwden was de pijn onverdraaglijk geweest. Andrea droeg een zachtroze satijnen jurk die haar schouders bloot liet, haar steile haar was opgestoken en haar glimlach had de kerk doen oplichten. Tijdens de receptie had hij haar ten dans gevraagd, ze had toegestemd, en tijdens het dansen vertelde zij hoe blij ze was voor Greg en Tess en probeerde hij er niet op te letten dat de Chief hen vanaf zijn plek bij de bar in de gaten hield.

‘De tweeling komt hier vandaag. Greg en Tess maken een zeiltocht naar de Vineyard,’ zei Delilah.

‘Leuk zeg,’ zei Jeffrey.

‘Ja, leuk,’ zei Delilah. ‘Ze gaan picknicken.’ Ze barstte in tranen uit.

Zie je wel? Hij snapte er niets van.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Wij doen dat soort dingen nooit!’ zei ze.

Maar nu ging Jeffrey zijn vrouw in het aardbeienveld zoeken. Ze was zo’n moeder die altijd van alles met de kinderen deed. De dag was begonnen, wist hij, met een wandeling, daarna hadden ze in de stad broodjes gekocht en waren ze aan de zuidkant van het meer, uit de wind, gaan vissen, waarbij Delilah steeds opnieuw en onvermoeibaar het aas aan de haak vastmaakte. Meestal eindigde de dag met een ijsje of een film, maar vandaag was het aardbeien plukken. De jongens waren

acht en zes, beiden hadden ze Delilahs energie, ze gingen altijd maar door, waren onvermoeibaar. Hun leven was één groot avontuur met hun moeder, doorspekt met traktaties. Delilah zei zelden nee. Maar vier avonden per week, als ze in het restaurant werkte, nam Jeffrey het over en werden de kinderen tot de werkelijkheid teruggebracht. Hij zorgde dat ze groenten aten, in bad gingen en op tijd in bed lagen. Met hem was het minder spannend dan met hun moeder, maar ze hadden hem nodig.

Hij zag Delilah meteen, ze droeg een wit, zwierig zomerjurkje en een breedgerande strohoed die ze elk jaar op had als ze aardbeien ging plukken. De wind blies haar rok omhoog, en haar hoed dreigde tussen de aardbeien te vallen. Jeffrey moest onwillekeurig glimlachen. Delilah was prachtig, en de vier kinderen – hun eigen zonen, Drew en Barney, en de tweeling van Tess en Greg, Chloe en Finn – waren vrolijk en lachten terwijl ze de aardbeien in de groene bakjes gooiden en tegelijkertijd hun mond volpropten.

‘Hoi,’ zei Jeffrey.

Delilah keek op, maar was niet blij hem te zien. Was ze nog steeds nijdig om die ochtend? Als hij haar goed begreep, was ze kwaad omdat het de trouwdag van Greg en Tess was en ze naar de Vineyard zeilden. Jeffrey had een groot deel van de dag geprobeerd iets te verzinnen – een uitstapje, een verrassing die Delilah minstens even leuk zou vinden. *Wij doen dat soort dingen nooit.* Jeffrey moest haar daar gelijk in geven. Ze waren slaven van de waanzin van hun schema’s: Jeffrey werkte de hele dag, Delilah vier avonden in de week. Maar vanavond was ze thuis. Ze konden een oppas regelen en uit eten gaan. Zou dat bijzonder genoeg zijn? Er stond te veel wind om op het strand te eten, maar ze konden brood en wijn kopen en een deken tussen de maisrijen uitspreiden. De mais stond al tot je middel, niemand zou hen zien. Ze konden op het land gaan vrijen. Dat deden ze vroeger toen ze nog niet

getrouwd waren, toen ze nog geen huis en kinderen hadden, maar nu waren de akkers, en Jeffrey's absurd lange uren om ze te bewerken, eerder een last dan een lust, en was het nauwelijks voor te stellen dat ze de boerderij ooit romantisch gevonden hadden.

Het was die nacht vollemaan. De wind zou gaan liggen, het zou helder en mooi zijn. Hij zou een picknick op de akker voorstellen en afwachten wat ze zou zeggen.

Op dat moment zoemde er iets in zijn broekzak. Zijn telefoon. Hij keek op het display. Het was de Chief.

'Oké,' zei Delilah, terwijl ze haar rok gladstreek en haar hoed rechtzette. 'We hebben genoeg aardbeien voor de rest van ons leven. We gaan naar huis, jam maken.'

'Jam!' riepen de kinderen.

Jeffrey klapte zijn telefoon open. 'Hallo?' zei hij.

Jeffrey was een echte boer. Hij was ordelijk en streng, hij was nuchter, vond Delilah, zelfs als hij gedronken had. Hij had het voorkomen van een predikant – recht, stijf, houderig. Hij geloofde in ontwikkeling, hij geloofde in cycli, die van de maan, de getijden, de seizoenen. Hij had ontzag voor de complexiteiten van de natuur, van een spinnenweb tot een bliksemschicht. Hij, Jeffrey Drake, kon alles aan: ziekten die gewassen aantasten, orkanen, hongersnood, de apocalyps. Althans dat dacht hij.

Jeffrey en de Chief waren vrienden, maar er had altijd iets tussen hen in gestaan, en dat iets was Andrea. Andrea was eerst Jeffrey's vriendin geweest. Ze hadden zeven maanden verkering gehad en anderhalf jaar samengewoond in de cottage op het erf van de boerderij. Dat Andrea nu met de Chief getrouwd was, al jaren, dat ze allemaal tot dezelfde hechte groep van acht behoorden, was vreemd en ongemakkelijk, maar waarschijnlijk alleen voor Jeffrey. Andrea en de Chief leken er geen moeite mee te hebben, ze behandelden hem als een familielid.

De Chief zei geen hallo. Dat deed hij nooit. ‘Heeft Delilah de tweeling?’ vroeg hij.

Vreemde vraag. De Chief had ook geen greintje humor, in zijn gezelschap voelde Jeffrey zich Jay Leno.

‘Dat klopt,’ zei Jeffrey. Even overwoog hij het geruis van een walkietalkie te imiteren, maar hij was niet grappig genoeg om het snel tevoorschijn te toveren. Geen wonder dat Delilah hem saai vond. ‘Ja, Chief. Ze zijn op dit moment hier op de boerderij, ze gaan er met vijf bakjes aardbeien vandoor.’

‘Gaan ze naar huis?’

‘Yes, sir. Ze gaan thuis jam maken.’

‘Oké,’ zei de Chief. ‘Zorg dat ze daar blijven. Ik ben er over... God, ik weet het niet. Ik kom er zo aan. Zorg dat ze daar blijven en niet weggaan, oké?’

‘Roger Dodger,’ zei Jeffrey. Stoere taal was de beste manier om met de Chief over gewone dingen te praten, maar vandaag lukte het niet. ‘Is er iets?’

De Chief haalde diep adem en maakte daarna een onduidelijk te plaatsen geluid. Was het een lach? Een schaterlach? (Je kon met een gerust hart zeggen dat de Chief nog nooit in zijn leven geschaterd had.) Een snik?

‘Ik weet niet hoe ik het moet zeggen. God, ik kan het gewoon niet.’

Nu schrok Jeffrey. ‘Wat?’ zei hij. Maar nog voor hij het gezegd had, wist hij het. ‘Jezus, zeg dat het niet waar is.’

‘Ze zijn dood,’ zei de Chief. ‘Ze zijn verdronken.’

Jeffrey en de Chief waren uit hetzelfde hout gesneden. Iedereen zei dat. Jeffrey wist niet goed of hij dat als een compliment of een belediging op moest vatten. Ze waren beiden serieus en evenwichtig. Jeffrey wist dat de Chief van hem verwachtte dat hij het nieuws opnam als een man. Ze moesten de zaken regelen, een plan maken. Maar Jeffrey was compleet verbijsterd. Hij was ooit door een verdwaalde kogel van een jager geraakt, hij werd in zijn zij getroffen en was van de

ploeg gevallen. Het horen van dit bericht – *Ze zijn dood. Ze zijn verdrinken* – was net zoiets, maar dan erger. Hij was met stomheid geslagen. Hij kon niet antwoorden.

De Chief zei: ‘Ik weet dat het moeilijk is.’

Jeffrey had bijna gezegd: *Behandel me verdomme niet als een kind. Geef me in Jezusnaam de tijd om het tot me door te laten dringen*, Ed. Plotseling wilde Jeffrey de Chief voor z’n bek slaan. Bij het horen van de woorden – *Ik weet dat het moeilijk is* – besepte hij dat hij Ed Kapenash al twintig jaar voor z’n bek wilde slaan.

De aanblik van de tweeling, Chloe en Finn, die trots met hun bakjes aardbeien rondliepen, behoedde hem nog net voor het maken van een vreselijk ongepaste opmerking. Hun mond was helemaal rood en Chloes witte bloes zat onder de rode vlekken die op bloed leken. *Jullie ouders zijn dood*, dacht Jeffrey. Het waren gelukkige kinderen, zeven jaar; goed opgevoede kinderen, de beste vriendjes van zijn eigen kinderen, net broers en zusjes. De tweeling noemde hem oom Jeff, Delilah tante Dee. Hij kon hun niet vertellen dat hun ouders omgekomen waren, Delilah ook niet. De Chief bracht mensen dagelijks slecht nieuws, dat hoorde bij zijn werk. Maar dat gold niet voor Jeffrey.

Hij realiseerde zich dat hij nog altijd niets gezegd had.

‘We komen naar je huis... straks,’ zei de Chief.

‘Oké,’ zei Jeffrey. En toen dacht hij: *Andrea*. ‘Weet Andrea het al?’

De Chief schraapte zijn keel. ‘Nog niet. Ik ga haar zoeken. Ik ga het haar persoonlijk vertellen.’

Jeffrey en Delilah waren bevriend met de Chief en Andrea, Tess en Greg, Phoebe en Addison, dat was al jarenlang zo. Elk weekend zagen ze elkaar, ze kwamen bij elkaar over de vloer, stonden elkaar bij, hielpen elkaar met dagelijkse dingen: *Ik moet mijn auto ophalen bij de garage, wil je me even afzetten? Kan ik je frituurpan lenen?* Ze waren zes keer met elkaar op

vakantie geweest, maar het was maar zelden dat Jeffrey's oude gevoelens voor Andrea zo sterk aan de oppervlakte kwamen als op dit moment. Hij dacht: *ik ga het haar vertellen. Ik ga het haar persoonlijk vertellen.* Jeffrey kende Tess al vanaf haar vijftiende. Toen Andrea en Jeffrey verkering kregen, zat Tess nog op de middelbare school in Boston. Maar de Chief was de Chief. In dit soort situaties kon je beter niet tegen zijn autoriteit of bezitsdrang ingaan. Andrea was zijn vrouw.

'Oké,' zei Jeffrey. Delilah en de kinderen liepen naar de auto. Hij moest hen volgen naar huis. Hij zou het Delilah eerst vertellen, en ze zouden wachten tot de Chief en Andrea er waren voordat ze het de kinderen vertelden. Andrea, wat zou ze doen? Tess was haar lieveling. In de tijd dat Jeffrey en Andrea samenwoonden en Tess op bezoek kwam, sliepen Andrea en Tess altijd bij elkaar in bed en ging Jeffrey op de bank. En dan die vreemde week, afgelopen herfst, toen Tess en Greg uit elkaar waren. Tess was met de kinderen bij Andrea en de Chief ingetrokken. Voor Andrea zou het verlies van Tess voelen alsof ze haar zusje verloor. Of haar kind.

Jeffrey was bezweet en vuil en zijn zij deed zeer. Het nieuws drukte zwaar op hem, de last van het vooruitzicht het straks te moeten vertellen was ondraaglijk.

Hij hing op en haastte zich naar Delilah. Hij klopte op het raampje van haar auto. Ze draaide zich naar hem toe en liet het raam zakken. De radio schalde, zoals gewoonlijk, de kinderen knikten en joelden mee met een rocknummer dat Jeffrey nog nooit gehoord had. De hele auto rook naar aardbeien.

Jeffrey keek naar Chloe en Finn. Op dat moment wisten die twee nog van niets; een uur lang zouden ze nog van niets weten. Die gedachte was afschuwelijk.

'Ik rij achter jullie aan naar huis,' zei Jeffrey.

'Hoezo?' zei Delilah. 'Waarom?'

'Ik zie je thuis,' zei hij.

Andrea

‘Mijn zomer’: het was een grapje, maar toch ook weer niet. Andrea Kapenash was zestien jaar lang moeder geweest en dat betekende dat haar zomers zestien jaar lang hadden bestaan uit pierenbadjes, plastic strandspeeltjes, pakken vruchtensap, zwemluiers, speelweides, boogie boards, skim boards, surfplanken, honkbalkampen, voetbalkampen, turnkampen, lacrossekampen, tennislessen, golflessen, logeerpartijtjes, tenten opzetten in de achtertuin, duizend-en-een lunchpakketten, ontelbare keren halen en brengen, muggenbeten, zoekgeraakte slippers en het voortdurend insmeren met zonnebrandcrème. Andrea hield van haar kinderen, en ze had de blijdschap die ze voelde toen ze zag dat ze hun vleugels uitsloegen nooit kunnen voorspellen. Haar dochter, Kacy, verkocht ijs in de Juice Bar, een baantje waar ze dol op was omdat ze het altijd druk had. Er stond altijd een rij tot buiten de deur en Kacy voelde zich het middelpunt. Ook al was het uiteraard geen hersenchirurgie, ze wist op een bescheiden manier mensen blij te maken. Als Kacy een softijsje met warme chocola over de toonbank aangaf, lachten de mensen, ze bedankten haar en gaven een footje. Andrea’s zoon, Eric, werkte even verderop in Young’s Bicycle Shop, waar hij fietsen verhuurde en huurcontracten invulde, en als het niet druk was repareerde hij achter in de winkel fietsen. Het werk paste perfect bij zijn kwaliteiten: zijn ongedwongen, natuurlijke charme, zijn oog voor detail en zijn plezier om aan fietsen te klussen. Eric was geboren met het buitengewone talent alles te kunnen repareren, wat goed van pas

kwam aangezien de Chief allesbehalve handig was, en bovendien was hij nooit thuis.

Andrea's zomer had het aangename ritme gekregen van de kinderen naar hun werk uitzwaaien en daarna de hele dag haar eigen gang gaan. Ze was vrij om te doen wat ze wilde: lunchen met Tess, Phoebe of Delilah, naar het strand gaan en zwemmen zo lang ze maar wilde, een half boek lezen zonder gestoord te worden. Ze had tijd om naar de stad te lopen en te winkelen, ze had tijd om bij de boerderijwinkel te dralen en groenten uit te kiezen, ze had tijd om langs het politiebureau te gaan om haar man te bezoeken of stiekem even te kijken hoe haar kinderen aan het werk waren. Mijn zomer: ze was weer een volwassene, en deed volwassen dingen.

Ze had nu de tijd om kleine dingen voor een ander te doen. Zo had ze voor de zeiltocht van Tess en Greg naar Martha's Vineyard de meest verrukkelijke picknicklunch gemaakt die je maar kunt bedenken: gekoelde gazpacho met stukjes smeuge avocado, challe met kreeftsalade, aardappelsalade met bacon en blauwe kaas, een fruitsalade van aardbeien, frambozen, mango en munt, en zelfgebakken kokosmakronen. De picknick was een cadeau voor hun trouwdag – hoewel ze de regel hadden elkaar geen cadeautjes te geven – omdat deze trouwdag zo bijzonder was. Het was niet zozeer het bereiken van de mijlpaal van hun twaalfjarige huwelijk dat zo bijzonder was, maar het feit dat Tess en Greg, ondanks alles wat er in de afgelopen negen maanden was gebeurd, erin geslaagd waren getrouwd te blijven. In de herfst was Greg ervan beschuldigd iets met een van zijn leerlingen uitgespookt te hebben, en of het nu wel of niet gebeurd was, de storm rond de beschuldiging was genoeg om de sterkste vesting te doen instorten; het verhaal bleef hangen, het gerucht was een eigen leven gaan leiden. Overal waar Tess zich vertoonde, had ze het gevoel dat er gefluisterd werd. Elke keer dat Greg het huis verliet, koesterde ze argwaan. Ze gilden, ze krijsten, ze huil-

den, ze gingen in therapie, gaven er vervolgens de brui aan en gingen voor een week uit elkaar. Maar ze gaven niet op. Ze bleven getrouwd. Hun trouwdag moest gevierd worden.

Bel me als je weer thuis bent! had Andrea gezegd toen ze die ochtend de picknickmand bij Tess bracht.

Oké, doe ik! had Tess gezegd. Ze droeg een rode bikini met een korte spijkerbroek en een rode zonnebril met witte stippen. En ze vervolgde op zachtere, serieuzere toon: *Bedankt voor de picknick. Je had al die moeite niet hoeven doen.*

Weet ik, zei Andrea. *Maar ik wilde het graag.*

Andrea en Tess waren nichtjes. Hun vaders waren broers, de machtige, gevreesde DiRosa-broers, beiden narcoticarechercheur bij de politie in Boston. Andrea had drie jongere broers en Tess drie oudere, dus behalve nichtjes waren ze ook zusjes, de enige DiRosa-meisjes. Andrea was negen jaar ouder dan Tess, dus behalve nichtjes en zusjes waren ze ook moeder en dochter.

In al haar jeugdherinneringen bevond Andrea zich in het water. Ze was aan het duiken in het zwembad van de YMCA, ze zwom vijftig meter uit de kust van Thompson Island en baande zich een weg door het groene water van Boston Harbor; ze was een zeemeermin, het water was haar natuurlijke habitat, het was helemaal van haar, van haar alleen. Haar broers speelden in de golven bij het strand, ze zwommen niet zoals Andrea.

Haar natuurlijke zwemtalent gaf haar autoriteit. Omdat ze zo'n speciale aanleg had, vertrouwden volwassenen haar, ze behandelden haar alsof ze ouder was; vanaf haar twaalfde mocht ze op Tess passen en lange wandelingen met haar in de wandelwagen maken. Toen Andrea vijftien was en haar junior-diploma reddend zwemmen haalde, vertrouwden ze het haar toe om met haar broers, neven en nichtje dagjes naar het strand te gaan – acht DiRosa-kinderen en Andrea had de leiding. Andrea zwom vinderslag voor het Boston Latin-zwem-